

Георги Караславов

Медарка

Медарка кацаше от цвят на цвят и смучеше нектар. Беше топло и приятно, небето се синееше като цъфнал лен.

„Защо ли няма други пчели?“ – огледа се тя, но затананика пак своята еднообразна песничка и се понесе над пъстрото поле. Тя не обърна внимание на двете пухкави облачета, които изплаваха над планината и поведоха след себе си гъсти дъждоносни вълни.

Първият гръм я изплаши и Медарка се спусна назад. Но кошерите бяха много далеч. Затупаха едри капки. Тя сви мокрите си крилца и запълзя между сведените тревички.

– Ох – въздишаше често тя, – дано намеря някъде подслон!

Наблизо имаше прогнил дънер. Тя пропълзя с последни усилия до него, надзърна отсам, надзърна отатък и откри една дупчица.

Медарка беше млада пчела и малко познаваше света. Тя не беше срещала никаква пречка по цветния си път и мислеше, че няма лошо същество върху необятната земя.

В дупката беше тъмно и задушно. От дъното я лъхна отвратителна миризма. Тя навлезе вътре смело и седна да си почине. Студени тръпки разтърсваха нежното ѝ телце.

– Ой, колко е задушно тук! – изохка тя.

– А като е задушно, защо не си стоиш вън? – изгърмя от дъното груб глас.

Медарка примря от страх. Чак сега тя разпозна в полумрака на дупката едър черен бръмбар с дълги пипала на главата.

– Прощавай – рече умолително Медарка, – навън заваля и ми измокри крилцата. Щом спре, ще си ида.

– А къде си ходила? – още по-грубо попита бръмбарът и пристъпи гордо.

– Събирах мед.

– Мед ли? Какво е то?

– Храна.

– А, тъй ли? – облиза се апетитно той. – Дай да видя!

Пчеличката изсипа върху сухо листо меда и се дръпна назад. Бръмбарът подуши, опита го и го изгълта наведнъж.

– Дай още! – обърна се той.

– Нямам вече.

– Само това ли си събрала от сутринта?

– Само това – отговори скромно тя.

– Ей че мързеливи същества са се навъдили!... Повече не можеш ли да събереш?

– Не мога.

– Лентяйстваш, а? – разсърди се той. – Защо не се трудиш повече?

– Капнах от умора, нито една минутка не съм си почивала – започна да се оправдава Медарка. – Пък повече и не може да се събере... Я похвърчи ти, та да видиш...

– Аз не мога да хвърча – прекъсна я бръмбарът, – но затова пък ти ще останеш при мене...

– Не мога – рече тя, – ние сме цял кошер, трябва и аз да нося храна... Как ще ида наготово през зимата?

– Това не ме интересува! – отвърна бръмбарът. – Задържам те от днес, за да ми събираш мед.

– А ти какво ще правиш? – обърна се учудена Медарка.

– Аз ще внимавам да не избягаш... Но, виж, дъждът е спрял, хайде на работа!

Медарка заплака:

– Пусни ме, моля ти се! Сестричките ми ще се тревожат, ако не се завърна до довечера...

– Хайде... – сопна се бръмбарът.

– Но крилцата ми са още мокри – рече тя.

– Че ти с крилата си ли го събираш?

– Не, с хоботчето. Но нали трябва да прехвърквам от цвят на цвят?

– Аз ще ти помагам за това – каза бръмбарът и я изтласка навън.

Дъждът беше престанал, облаците бяха разпокъсани, небето се смееше окъпано.

Бръмбарът покачи Медарка върху един цветец. Тя засмука ароматния нектар. Слънцето я напече. Крилцата ѝ изсъхнаха. Тя подскочи на друг, по-висок цвят. Бръмбарът започна да я гълчи:

– Слез! Не ти позволявам! Тук при мене ще стоиш!

– Я се махай, мързеливецо! – изгледа го презрително Медарка и подскочи на друг цвят.

Бръмбарът скръцна с пипалата си от яд, помъчи се да размаха крилата си, но ги отпусна безсилно. От дългото бездействие той беше се отучил да лети.

– Ах, да можех да хвърча! – изпъшка заканително той.

– Ако можеше да хвърчиш, ти нямаше да ограбваш другите! – отвърна пчеличката и отлетя към кошерите.

КРАЙ

© Георги Караславов

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8917>]